

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/33/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3517010178
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Valášek
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3517010178.4

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Valáška a sudcov JUDr. Tomáša Brinčíka a JUDr. Milana Straku, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom C. D., E. XXX/XX, pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „prokurátor“) v neprospech obžalovaného, proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 25. októbra 2024 pod sp. zn. NM-1T/95/2017, na verejnom zasadnutí konanom dňa 14. januára 2026 v Trenčíne jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolanie prokurátorky z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „súd prvého stupňa“) pod sp. zn. NM-1T/95/2017 zo dňa 25. októbra 2024 bol obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX (ďalej len „obžalovaný“) podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom zo dňa 03.04.2017, Pv 139/17/3304-333, doručenej dňa 03.04.2017, pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona na skutkovom základe, že dňa 01.02.2017 v čase okolo 19.30 hod. v byte v bytovke v obci F., E. XXX, po tom čo požil alkoholické nápoje, začal byť agresívny na svoju družku E. G., ktorá s ním žije v spoločnej domácnosti, následne ju fyzicky napadol tak, že ju chytil silne za obidve ruky a nechcel ju pustiť, keď chcela ísť na toaletu jej to nedovolil a začal ju obviňovať z nevery, pritom sa jej vyhrážal slovami, že ju zabije, z čoho mala poškodená obavu, pretože ju už v minulosti viackrát napadol a vyhrážal sa jej zabitím, čo však neoznámila, čím takto svojim konaním u poškodenej E. G., vzbudil obavu o svoj život a zdravie, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný.

Proti uvedenému rozsudku podala v zákonnej lehote (ihneď po vyhlásení napadnutého rozsudku na hlavnom pojednávaní) odvolanie prokurátorka v neprospech obžalovaného, ktoré písomne odôvodnila dňa 30. decembra 2024, v rámci ktorého uviedla, že sa nestotožňuje s argumentáciou súdu v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku. Poukázala na to, že poškodená spontánne sama vypovedala o skutku dňa 01. februára 2017, pričom okrem iného popísala aj svoje problémy s alkoholom. Znalec z odvetvia psychológie u nej nepotvrdil sklony k fabulácii a ani chorobnému skresľovaniu reality a vyhodnotil jej špecifickú vierohodnosť za prevažne zachovanú. Súčasne znalec konštatoval jej schopnosť riadne vnímať a reprodukovat' realitu. Vo vzťahu k znalcovi z odvetvia psychiatria uviedla, že uvedený znalec sa môže vyjadrovať iba k schopnosti poškodenej riadne vnímať a reprodukovat' realitu vzhľadom na jej zdravotný stav, pričom poškodená v čase skutku trpela zmiešanou poruchou osobnosti, ktorá ju činila emočne labilnou a závislou. Poukázala na skutočnosť, že u obžalovaného bola v čase skutku zistená ebrieta stredne ťažkého stupňa, pričom od uvedenej látky je závislý, ku konzumácii

alkoholu je nekritický a pod jej vplyvom sa správa agresívne. V rámci psychologického skúmania jeho osoby sa zistilo, že obžalovaný má osobnosť, ktorá je nezrelá, má nižšiu záťažovú a frustračnú toleranciu a súčasne bola u neho zistená tendencia javiť sa v lepšom svetle, čo môže subjektívne skresľovať prežité okolnosti. Prokurátorka ďalej zdôraznila, že k spolužitiu obžalovaného s poškodenou sa ako nepriami svedkovia vyjadrili aj ďalší vypočutí svedkovia. S prihliadnutím na vyššie uvedené a osobnostnú štruktúru obžalovaného, je toho názoru, že z vykonaného dokazovania bola vina obžalovaného v dostatočnej miere preukázaná. Navrhla preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie.

V písomnom podaní zo dňa 04. februára 2025 (vyjadrenie k odvolaniu prokurátorky) obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne uviedol, že vo veci bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, na základe ktorého došlo k spravodlivému a zákonnému rozhodnutiu o jeho oslobodení spod obžaloby. Podľa jeho názoru z vykonaného dokazovania vyplynulo, že vykonané dôkazy pripúšťajú dve protichodné a navzájom vylučujúce sa verzie skutkového deja, pričom jedna z uvedených verzií spochybňuje vinu obžalovaného zo spáchania skutku, ktorý mu je kladený za vinu. Záverom poukázal na prezumpciu neviny a potrebu aplikácie zásady in dubio pro reo a navrhol odvolanie prokurátorky ako nedôvodné, podľa § 319

Tr. poriadku, zamietnuť.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré bolo vykonané za splnenia všetkých procesných podmienok v rámci konečného návrhu uviedol, že sa pridrižiava podaného odvolania podriadenej prokurátorky ako aj jeho písomného odôvodnenia s tým, že modifikuje konečný návrh tak, že navrhuje, aby bol napadnutý rozsudok zrušený z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. b) a d) Tr. poriadku.

Obhajkyňa obžalovaného právom konečného návrhu poukázala na ich podrobný obsah písomného vyjadrenia k písomnému odôvodneniu odvolania prokurátorky a navrhla odvolanie prokurátorky ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný právom konečného návrhu uviedol, že sa pripája ku konečnému návrhu svojej obhajkyne a navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátorky zamietol.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátorky podľa § 316 ods. 1 Tr. poriadku a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, na verejnom zasadnutí dňa 14. januára 2026,

na podklade v zákonnej lehote podaného odvolania preskúmal podľa § 317 ods. 1

Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť prokurátorkou napadnutého výroku o vine (oslobodení obžalovaného spod predmetnej obžaloby), ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané

a mohli by pritom odôvodňovať podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Na základe výsledkov svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátorky, ktoré bolo inak prípustné, podané oprávnenou osobou, včas a na správnom mieste, nie je dôvodné.

Odvolací súd v súvislosti s týmto prejednávaným prípadom považuje za potrebné uviesť, že v predmetnej veci už bolo rozhodnuté rozsudkom okresného súdu zo dňa

01. augusta 2017 tak, že súd prvého stupňa uznal obžalovaného za vinného zo spáchania skutku, ktorý mu bol kladený za vinu v obžalobe. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 12. októbra 2017, sp. zn. 3To/100/2017, bol uvedený rozsudok v celom rozsahu zrušený podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. poriadku a podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku bola vec vrátená okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Následne bolo okresným súdom opätovne rozhodnuté rozsudkom zo dňa 12. marca 2020, ktorým bol obžalovaný opätovne uznaný vinným zo spáchania žalovaného skutku. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 16. decembra 2020, sp. zn. 3To/68/2020, bol uvedený rozsudok opätovne v celom rozsahu zrušený podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. poriadku a podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku bola vec vrátená okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Dôvodom zrušujúceho rozhodnutia bolo nevysporiadanie sa okresného súdu s obranou obžalovaného spočívajúcou v tvrdení, že skutok sa nestal a naopak nevykonanie dôkazov navrhovaných

obhajobou vo vzťahu k osobe poškodenej a jej vierohodnosti, o to viac, keď jej výpoveď bola jediným priamym usvedčujúcim dôkazom.

Z podaného odvolania prokurátorky a jeho vyššie citovaných dôvodov vyplýva, že primárne namieťa hodnotenie dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa, keď tieto na rozdiel od súdu prvého stupňa považuje za dostatočné na preukázanie viny obžalovaného. V uvedených dôvodoch odvolací súd identifikoval, že podaným odvolaním sú vytykané chyby v napadnutých výrokoch o vine v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) a d) Tr. poriadku.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním prokurátora napadnutého rozsudku, z obsahu odvolania a jeho dôvodov vyplýva, že takéto dôvody neboli odvolateľmi namietané. Odvolací súd sám nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takých procesných chýb, v odvolaniach nevytykaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku.

Podľa ustálenej súdnej praxe hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku musí súd vykonať tak, že zväží všetky okolnosti prípadu jednotlivo i v ich súhrne, teda že skúma, či výpoveď svedka je logická, či svedok sa v prípade aj v menej podstatných okolnostiach neodchýľuje od svojej predchádzajúcej výpovede, pričom v prípade odchýlok musí súd zisťovať, prečo k nim dochádza. Pri hodnotení dôkazu vychádza z celej výpovede svedka, z rozsahu a závažnosti prípadných rozdielov v jeho výpovediach a z vysvetlení, prečo došlo k týmto rozdielom. Aby potom mohol dôkaz spoľahlivo zhodnotiť, musí vziať do úvahy aj ostatné dôkazy, posúdiť prípadné rozpory medzi nimi, skúmať, prečo k nim dochádza a len tak môže získať bezpečný základ pre skutkové zistenia a pre záver o vine obvineného (viď R30/1966).

Aj keď bol obžalovaný dôvodne podozrivý, že sa mal dopustiť žalovaného skutku, ktorý bol právne kvalifikovaný ako žalovaný predmetný trestný čin, výsledky dokazovania vykonaného pred prvostupňovým okresným súdom na hlavnom pojednávaní ani podľa názoru krajského súdu netvorí relevantný podklad pre nepochybný záver o tom, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný. Výsledky dokazovania v tomto smere totiž nie sú jednoznačné a neexistuje tak vôbec ucelená reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov vzájomne sa podporujúcich, z ktorých by sa mohol vyvodiť bezpečný záver o vine obžalovaného, resp. tomu nevyhnutne predchádzajúcemu záveru o tom, že sa žalovaný skutok vôbec stal, ale práve aj neopomenutím platnej zásady in dubio pro reo, t. j. v pochybnostiach v prospech obvineného či obžalovaného, vyplývajúcej z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. poriadku, tvorí naopak podklad pre správne a zákonné rozhodnutie v posudzovanej trestnej veci tak, ako rozhodol súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku (viď napr. judikát R 14/1964).

Porušenie povinnosti zistiť skutkový stav bez dôvodných pochybností a na to nadväzujúcich povinností orgánov činných v trestnom konaní ustanovených v § 2 ods. 10

Tr. poriadku nie je procesnou chybou v zmysle § 241 ods. 1 písm. f) Tr. poriadku, resp.

§ 244 ods. 1 písm. h) Tr. poriadku a nie je sankcionované rozhodnutím o odmietnutí obžaloby a vrátení veci prokurátorovi naposledy označených ustanovení. Sankciu v tomto prípade predstavuje neunesenie dôkazného bremena prokurátorom v súdnom konaní, a to vo vzťahu ku všetkým skutkovým zisteniam, relevantným ako kvalifikačný moment z hľadiska uznania viny, čomu zodpovedá výrok podľa § 285 písm. a) alebo písm. c) Tr. poriadku, alebo skutková a kvalifikačná úprava žalovaného činu v prospech obžalovaného (viď judikát R 118/2014).

V preskúmvanej trestnej veci po podaní obžaloby a vykonaní dokazovania na súde prvého stupňa preukázateľne, aj podľa názoru krajského súdu, vznikli relevantné pochybnosti o tom, či sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný, a to napriek skutočnosti, že súd prvého stupňa skutočne vykonal rozsiahle dokazovanie. Je zrejmé, že jediným priamym dôkazom usvedčujúcej povahy vo vzťahu k tomu či sa skutok stal, je výpoveď poškodenej, ktorá je však spochybňovaná výpoveďou obžalovaného. Obžalovaný spáchanie skutku v priebehu trestného konania v celom rozsahu popieral. K hodnoteniu výpovede poškodenej, ako jediného priameho dôkazu nasvedčujúceho vine obžalovaného, súdom prvého stupňa, krajský súd uvádza, že s týmto hodnotením, vo vzťahu k jej hodnovernosti, sa stotožňuje. Skutočne u poškodenej boli zistené poznatky znižujúce jej špecifickú aj všeobecnú vierohodnosť spojené nielen zo stavom ovplyvnenia alkoholom v inkriminovanom čase, ale aj s poznatkami o jej osobe. V tejto otázke krajský súd obdobne ako súd prvého stupňa poukazuje na vykonané znalecké

dokazovanie z odvetvia psychológia, ale aj z odvetvia psychiatria, ktoré v plnom rozsahu odôvodňuje potrebu kritického hodnotenia jej výpovede. Keďže v konaní neboli produkované iné také dôkazy, ktoré by relevantne podporovali verziu skutkového deja vyplývajúcu z jej výpovede a napriek okolnosti, že obdobné poznatky týkajúce sa čít osobnosti boli zistené aj vo vzťahu k osobe obžalovaného, je dôvodné konštatovanie okresného súdu, že napriek vykonaniu všetkých dostupných dôkazov pretrvali dve protichodné a navzájom vylučujúce sa verzie skutkového deja, z ktorých nie je možné ani jednu verziu objektívne vylúčiť. Nie je preto možné vyvodiť jednoznačný a nepochybný záver o tom, ktorá z uvedených verzii zodpovedá skutočnosti.

Vzniknutá dôkazná situácia, keď jediným relevantným dôkazom svedčiacim v neprospech obžalovaného je výpoveď poškodenej, ktorá však je nielen v rozpore s výpoveďou obžalovaného, ale jej hodnovernosť je znížená aj poznatkami o osobnosti poškodenej a jej všeobecnej a špecifickej vierohodnosti, spôsobuje v konaní z pohľadu obžaloby stav dôkaznej núdze. Tento stav odôvodňuje potom aplikáciu dôkaznej zásady in dubio pro reo po hodnotení dôkazov, ktorá sa odvíja od základnej zásady trestného konania, ktorou je prezumpcia neviny. Táto sa totiž aplikuje práve aj v prípadoch, kde pochybnosti pretrvávajú aj po zhodnotení všetkých dostupných dôkazov. Dôsledkom jej aplikácie, v prípade, že existujú dôvodné pochybnosti o skutkovom stave, je nevyhnutné prijatie takej verzie, ktorá je pre obvineného priaznivejšia. Z aplikácie tejto zásady v predmetnom prípade vyplýva, že nedokázaná vina má ten istý význam ako dokázaná nevina, čo sa v súdnom konaní spravujúcim sa akuzačnou zásadou, v dôsledku ktorej nositeľom dôkazného bremena (vo vzťahu k usvedčeniu páchatel'a z trestného činu) je prokurátor, musí nevyhnutne prejavíť oslobodzujúcim verdiktom.

Krajský súd pre úplnosť uvádza, že odvolaním prokurátorka v podstate napádala spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov súdom prvého stupňa pred ním na hlavnom pojednávaní. Vstupovať však do tohto jeho hodnotenia, s poukazom na ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. zákona, možno len skutočne výnimočne, len ak by toto hodnotenie bolo v príkrom rozpore s ustanovením, ktoré dôsledne zaväzuje súd prvého stupňa pri uvedenom procesnom postupe, prípadne, ak by jeho hodnotenie dôkazov bolo v zásadnom rozpore s princípmi elementárnej logiky, ale v posudzovanom prípade tomu rozhodne tak nie je (práve naopak), pretože okresný súd zrozumiteľne, presvedčivo a akceptovateľne zákonným spôsobom hodnotil a dospel k správne a zákonnému záveru o tom, že nie je možné bez akýchkoľvek rozumových pochybností (o to skôr ak súd dôsledne prihliada na už spomínanú platnú zásadu trestného procesu „in dubio pro reo“) konštatovať, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný.

Súd prvého stupňa tak za zistenej dôkaznej situácie dospel k správne a aj k zákonnému záveru, keď obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku, teda z dôvodu, že nebolo (bez pochybností) dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný, oslobodil.

Vzhľadom na uvedené dôvody krajský súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol na základe náležite zisteného skutkového stavu veci a v súlade so zákonom, preto odvolanie prokurátorky ako nedôvodné, podľa § 319 Tr. poriadku, zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e sťažnosť prípustná.